

PÄRLUGGLAN
av
Amanda Lundin

Del 1

Hilda trädde fram inför hövdingen. Hon drog av sig mantelns huva, rätade på ryggen och knäppte sina darrande händer. Skallagrim Starke satt tillbakalutad i högsätet och granskade henne med rynkade ögonbryn. Han fastnade med blicken vid pärlugglan på Hildas axel; fågeln skakade snö från vingarna, vita flingor singlar ner mot det knarrande trägolvet. De brandgula, uppspärade ögonen glänste i skenet från härden.

”Fascinerande”, sa Skallagrim, rösten var djup som ett åskmuller. Han vände blicken till Hilda. ”Välkommen till min härd, främling. Vem är du och vad vill du mig?”

Hjärtat slog hårt, vingar fladdrande i magen. Hilda samlade sig, drog efter andan, fokuserade på de inövade replikerna.

Det var dags för spelet att börja.

”Tack för att ni lät mig komma in i värmen, herre. Mitt namn är Hilda. Jag är en kringvandrande völva. Jag erbjuder mina tjänster hos gästfria och hederliga stormän runtom i landet. Det enda jag kräver i utbyte är mat och husrum.”

Mumlet i hallen dog ut; Skallagrim's hird riktade uppmärksamheten mot henne. Krigare, ämbetsmän och tjänstefolk som rörde sig i hallen eller satt på träbänkar utefter väggarna. Deras ansikten lystes upp av den enorma härden som brann i mitten av rummet. Statussymboler hängde på väggarna; praktvapen, sköldar och vackra bonader. Allt som hördes var eldens sprakande, snöstormens vinande mot hallens väggar och smältnö som droppade från Hildas kläder. Hjärtat dunkade i bröstet, svett trängde fram i pannan.

”Völva säger du... Jag har hört talas om sådana som dig. Förbannade trollkonor och häxor”, sa Skallagrim, hans isblåa ögon smalnade.

”J-jag tjänar alltid mina herrar och följer god sed; hos mig finns inget att frukta.”

”En aktningsvärd völva, minsann. Och på vilket sätt vill du *tjäna* mig?”

”Sejden har många former, herre. Med runornas hjälp kan jag exempelvis fördriva sjukdomar, spå om framtiden och tjäna krigets makter.” Tungan kändes som aska i munnen, tvivlet gnagde redan i henne. Pärlugglan vände och vred på huvudet, bytte ställning, kramade smärtsamt klorna om hennes axel.

Skallagrim log; rynkor spelade kring ögonen. Han strök sitt halmfärgade skägg, som var flätat med silverpärlor. ”Jaså, det säger du... Men jag måste tyvärr tacka nej. Jag vill inte

beblanda mig med mörk magi.” Han viftade åt en vakt; en man stor som en ox och hård som järn. Vakten närmade sig Hilda med handen på svärdshjaltet.

Ett isblock i hennes mage, en hand om hennes strupe. Pärlugglan blåste upp sin brun- och vitfläckiga fjäderdräkt. Vad skulle hon göra nu? Hon kunde inte lämna hallen – hon *måste* genomföra den överenskomna planen.

Vakten grep tag i Hildas arm för att leda ut henne. Hans mörka ögon var pilspetsar.

”Inget tjafs nu”, muttrade han genom skägget.

”*Vänta*”, ropade Hilda till Skallagrim som höjde ögonbrynen. Hilda fortsatte: ”Min herre – jag känner till era plågor. Er rygg vållar er stor smärta. Inte sant?” Vakten slet henne mot utgången, Hilda kämpade emot, ugglan flaxade upp från hennes axel. ”Jag kan hjälpa er, med botrunornas kraft!”

”Släpp henne.” Skallagrims röst var en åskknall.

Vakten släppte taget och backade undan med höjda händer. Hilda andades häftigt, kroppen darrade. Ugglan landade på en takbjälke och blinkade förnärmad. Skallagrim stirrade på Hilda som om hon var en gäst. Hans ansikte var snö vitt, läpparna hårt sammanpressade.

”Hur känner du till min rygg?”

”Jag hörsammar g-gudarnas vilja.”

Han vidgade näsborrarna, blottade tänderna och väste: ”Jag är ingen dåre, trollkona. Om du försöker lura mig med nidverk...”

”Jag svär vid Oden.”

Skallagrim pressade fingertopparna mot varandra, rynkade pannan. Ödesdigra hjärtslag passerade. Pulsen susade i öronen, Hilda bet ihop tänderna. *Om han vägrar, om han kastar ut mig...*

Skallagrim Starke reste sig från stolen; han uppenbarade hela sin högresta gestalt. I bältet hängde en yxa som glimmade likt vargtänder. ”Låt gå. Men om du vållar ofärd, völva, kommer jag att personligen halshugga dig i Odens namn.”

*

Den svarta hönan sprattlade i Hildas händer, hon höll tag fötterna och tryckte nacken mot bordet. Kände den snabba, heta pulsen under den mjuka fjäderdräkten. Hon lyfte yxan och lät den falla med ett ljudligt *dunk*.

Blodet pumpade ur den huvudlösa fågelkroppen; stänkte över Hildas händer, klabbigt och varmt. Det luktade av järn och död. Hilda samlade upp den mörkröda vätskan i en träskål. Hennes händer darrade.

”Tack, jag behöver bara blodet. Kroppen kan tillagas”, viskade Hilda till trälinnan som givit henne hönan. Den unga kvinnan nickade stumt. Hon tog hönans lemlästade kropp och smet ut ur salen.

Skallagrim betraktade proceduren med armarna i kors. Ljuset från härden fladdrade över hans stenansikte, tecknade skarpa skuggor, fick ögonen att blänka likt silvermynt.

”Nu måste jag be er att avkläda ryggen, herre”, sa Hilda.

”För bövelen...” Han suckade, knäppte upp mantelns guldspänne, drog av sig den bruna läderkolten, och till sist lannesärken. En muskulös och blek överkropp uppenbarade sig. Bröstkorgen var hårig, armarna täcktes av slingrande tatueringar.

”Kom hit, völva. Sätt igång.”

Hilda närmade sig högsätet; en upphöjd del längst ner i salen, med hövdingens massiva, snidade trästol. Hon passerade den flera famnar långa härden, hettan slog emot henne. Främmande män och kvinnor följde varje steg hon tog – deras viskningar slingrade sig runt hennes kropp, gjorde det svårt att andas.

Det kändes som om benen skulle vika sig – men hon lyckades ta sig upp på högsätet. Skallagrim Starke tornade upp sig framför henne, skräckinjagande och överkligt nära. Han utstrålade en borstig värme och kraftig svettlukt. Massiva axlar och underarmar. Och händerna. Knytnävar. Det kändes som att stå ansikte mot ansikte med en björn – flyktinstinkten rev i henne.

Hilda fuktade läpparna, kraxade genom en hopsnörpt hals: ”Kan ni ställa er på knä?”

”Kom ihåg: gör du något dumt, är du död.” Hans isande ögon, hans kraftiga, fyrkantiga haka, de malande käkarna. Lukten av alkohol i hans andedräkt.

Skallagrim fnyste och sänkte sig mödosamt ner på knä, grimaserade. Hans ryggtafva var blottad för henne; ett omålat, massivt stenblock. Ugglan betraktade henne från takbjälken, Hilda mötte fågelns glödande blick, en hand kramade hennes hjärta.

Jag får inte misslyckas.

Hilda doppade fingrarna i skålen, i det tjocka, varma blodet. Andades djupt. Från hennes strupe steg svaga toner som fladdrade ut över hallen. Hon spände bålen, ökade trycket bakom sången. Med uråldriga ord, ord givna av gudarna, manade hon fram rungaldernas krafter.

”...Hilda ristar eder Ansus, Nöder, Fjölnir och Madr...”

Luften tätnade och vibrerade likt vatten, blodet susade i hennes kropp, vaknade till liv, piskade mot huden. Hon andades häftigt, svajade fram och tillbaka, rytmiskt, extatiskt. Lyfte de rödglänsande fingrarna mot Skallagrims rygg, lät blodet möta huden. Målade tecken, magiska runor, samtidigt som sången slets ur hennes kropp – vilt och gällt.

De blodiga stavarna bildade tillsammans en cirkel, med runornas botten i dess mitt. Sången slocknade i hennes hals; lämnade den rå och sotig. Hon andades häftigt, yrsel virvlade i kroppen, hon tog stöd mot Skallagrims stol. Såg på sitt verk.

Botrunan var fullbordad.

”Ni kan resa er herre”, viskade Hilda. Hon slickade svett från läpparna, smakade salt.

Skallagrim reste sig långsamt och försiktigt, rullade axlarna, sträckte nacken. Hilda kunde inte se hans ansikte. Väntan – tystnaden – var outhärdlig. Magen krampade och det kändes som om hon skulle kräkas. Tankarna blixtrade i huvudet.

Pärlugglan. Brandgula ögon. Skulden.

Förrädare.

Skallagrim vände sig om, ögonen var uppspärade, munnen lätt öppen. För första gången såg Hilda osäkerhet i hans ansikte.

”Du ...”, sa han och skakade på huvudet, masserade ländryggen. ”Smärtan är borta. Hur.... Som om ett spjut dragits ur mig.”

Lättnaden sköljde över Hilda, varm och len som honung – botrunan fungerade. Gudarna hade stått henne bi.

Skallagrim slängde sig plötsligt över trägolvet och gjorde en smidig kullerbytta; Hilda trodde knappt sina ögon. Salen briserade i jubel, skratt och applåder. Han kom på fötter och höjde triumferande armarna, ett mullrande skratt steg från hans bröst. ”Du har helat mig, völva!” Han tog tag i Hilda och lyfte henne från marken. Skallagrim snurrade henne runt, runt. Hans heta björnkropp mot hennes. Härdens lågor och folkets ansikten blandades samman till glödande, gapande käftar.